

Arrest

nr. 275 336 van 18 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Benjamien De Vos
Ruddervoordestraat 1
8820 Torhout

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 8 juli 2022 tot terugnrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 8 juli 2022 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt verweerder een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot terugdrijving.

De motieven van de beslissing tot terughrijving luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 08/07/2022 om 12:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem, werd door ondergetekende, (...) de mevrouw :

naam T. voornaam C. A. L.

geboren op (..)1977 te Luanda geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...]

houder van het document Paspoort van Angola nummer (...)

afgegeven te Luanda op : 21.12.2018

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgisch Consulaat-Generaal te Luanda (Angola)

geldig van 01.07.2022 tot 01.01.2023

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Luanda met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart naar Europa (België, Frankrijk en Portugal) te komen voor familiebezoek voor 14 dagen [terugkeerticket dd. 21.07.2022].

Betrokkene verklaart naar België (Oudergem) te komen om haar zus, de genaamde C. C. voor 1 dag te bezoeken. Betrokkene verklaart vandaag reeds naar Frankrijk door te reizen voor familiebezoek (broer).

Betrokkene verklaart – na haar verblijf in België voor enkele uren - door te reizen naar Frankrijk (Parijs) om haar broer te bezoeken. Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene is ook niet in het bezit van vervoersbewijzen om vanuit België naar Frankrijk te reizen.

Betrokkene verklaart – na haar verblijf in Frankrijk - door te reizen naar Portugal (Lissabon) voor familiebezoek (zus). Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene verklaart dat haar zus in Portugal de vervoersbewijzen heeft om vanuit Parijs naar Lissabon te vliegen.

Betrokkene wordt wel opgewacht door haar zus, de genaamde C. C. De genaamde C. C. verklaart dat betrokkene enkele weken bij haar zal verblijven.

De genaamde C. C. is er niet van op de hoogte dat betrokkene naar Parijs en Lissabon zou gaan om respectievelijk haar broer en zus te bezoeken. De verklaring van betrokkene en de genaamde C. C. zijn tegenstrijdig.

Aangezien betrokkene slechts een verblijf beoogt van een paar uur in België, situeert het hoofdreisdoel van haar reis zich niet in België, alhoewel het visum werd afgeleverd door het Belgisch Consulaat-Generaal te Angola. Verder blijkt uit de gegevens van het "VIS" (Visum Informatie Systeem) dat het visum werd uitgereikt voor toeristische doeleinden. Betrokkene beschikt over geen enkel document (folders, reisbrochures, stadsplannetjes, info bezienswaardigheden) en heeft geen enkele notie van bezienswaardigheden dewelke haar toeristisch motief kan staven in België. Betrokkene reist dus zowel voor toeristische doeleinden en een familiebezoek. Hieruit kan men afleiden dat haar initiële visumaanvraag niet volledig overeenstemt met haar huidig reisdoel.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 600,00 EUR voor een verblijf van 14 dagen (terugkeerticket dd. 21.07.2022) in België, Frankrijk en Portugal.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95,00 EUR/dag/persoon/verblijf op hotel of 45,00 EUR/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120,00 EUR/dag/persoon te beschikken indien er geen hotelreservering is of 65,00 EUR/dag/persoon indien er een hotelreservering is.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40,00 EUR/dag/persoon te beschikken voor elke verblijfsdag en 75,00 EUR voor elke binnenkomst.

(...):”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is tegen de beslissing houdende intrekking van een visum.

Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt immers als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering

van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

De vordering is bijgevolg onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van

de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert, gespreid over twee middelen die gezamenlijk worden behandeld gelet op hun samenhang, de schending aan van de artikelen 3, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Hoewel uw zetel bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid, dient wel te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Eerste onderdeel: Artikel 3 eerste lid 3° Vreemdelingenwet

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart naar Europa (België, Frankrijk en Portugal) te komen voor familiebezoek voor 14 dagen [terugkeerticket dd. 21.07.2022].

Betrokkene verklaart naar België (Oudergem) te komen om haar zus, de genaamde C. C. voor 1 dag te bezoeken. Betrokkene verklaart vandaag reeds naar Frankrijk door te reizen voor familiebezoek (broer).” Betrokkene verklaart- na haar verblijf in België voor enkele uren door te reizen naar Frankrijk (Parijs) om haar broer te bezoeken. Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene is ook niet in het bezit van vervoersbewijzen om vanuit België naar Frankrijk te reizen.

Betrokkene verklaart – na haar verblijf in Frankrijk – door te reizen naar Portugal (Lissabon) voor familiebezoek (zus). Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene verklaart dat haar zus in Portugal de vervoersbewijzen heeft om vanuit Parijs naar Lissabon te vliegen.

Betrokkene wordt wel opgewacht door haar zus, de genaamde C.C.. De genaamde C. C. verklaart dat betrokkene enkele weken bij haar zal verblijven.

De genaamde C.C. is er niet van op de hoogte dat betrokkene naar Parijs en Lissabon zou gaan om respectievelijk haar broer en zus te bezoeken. De verklaring van betrokkene en de genaamde C. C., zijn tegenstrijdig.

Aangezien betrokkene slechts een verblijf beoogt van een paar uur in België, situeert het hoofdreisdoel van haar reis zich niet in België, alhoewel het visum werd afgeleverd door het Belgisch Consulaat-Generaal te Angola. Verder blijkt uit de gegevens van het "VIS" (Visum Informatie Systeem) dat het visum werd uitgereikt voor toeristische doeleinden. Betrokkene beschikt over geen enkel document (folders, reisbrochures, stadsplannetjes, info bezienswaardigheden) en heeft geen enkele notie van bezienswaardigheden dewelke haar

toeristisch motief kan staven In België. Betrokkene reist dus zowel voor toeristische doeleinden en een familiebezoek. Hieruit kan men afleiden dat haar initiële visumaanvraag niet volledig overeenstemt met haar huidige reisdoel.”

Verzoekster is formeel dat zij nooit heeft verklaard dat zij slechts enkele uren in België zou blijven en meteen zou doorreizen naar Frankrijk en Portugal.

Verzoekster heeft een gebrekkige kennis van de Franse taal en geen kennis van de Nederlandse taal. Er werden aan verzoekster vragen gesteld omtrent de inreisstempels in haar paspoort aangaande Portugal, waarbij zij trachtte uit te leggen dat zij een zus heeft in Portugal die zij regelmatig bezoekt. Verzoekster heeft echter niet verklaard dat zij haar zus in Portugal tijdens deze reis zou bezoeken.

E.e.a. blijkt bovendien uit het feit dat verzoekster reeds meerdere keren naar Portugal is gereisd. Telkens was dit om als toerist naar haar zus te reizen aldaar. Verzoekster is telkens ook correct weer teruggekeerd.

Verzoekster kon steeds zonder problemen naar Portugal reizen, en wanneer zij haar zus in Portugal wil bezoeken reist zij dan ook naar Portugal, zoals uit haar paspoort blijkt. Huidige reis naar België was dan ook bedoeld om België te bezoeken, niet Portugal.

Er werd aan verzoekster vragen gesteld omtrent haar familie in Europa, waarbij zij verklaarde dat zij naast haar zus in België, ook een zus in Portugal en een broer in Frankrijk had. Zij heeft daarbij echter niet verklaard dat zij hen tijdens deze reis zou bezoeken.

Er werd meermaals stilgestaan bij het feit dat verzoekster al vaak naar Portugal was afgereisd, en men vond dit blijkbaar verdacht. Dit terwijl deze vele reizen naar Portugal net aantonen dat verzoekster naar waarheid antwoordt en dat zij daar effectief vaak haar zus bezoekt en bovendien telkens correct weer tijdig naar huis terugreist.

Huidige reis was om – net zoals zij reeds in Portugal had gedaan – deze keer in België haar zus te bezoeken en zo samen met haar zus België te bezichtigen. Uiteraard heeft dit een toeristische bedoeling.

Dat zij niet over folders of brochures van België beschikt, is uiteraard te verklaren uit het feit dat zij niet van plan is om in haar eentje België te verkennen, maar zich door haar zus te laten rondleiden en de mooie plaatsen te laten tonen. Waarom zou verzoekster een folder of reisgids bij zich moeten hebben, als de beste reisgids haar aan de luchthaven staat op te wachten en haar alles kan tonen.

De verwerende partij hekelt dat verzoekster geen document bij zich zou hebben dewelke haar reisdoel zou aantonen. Dit is echter niet correct. Vooreerst is er het paspoort van verzoekster, waaruit blijkt dat zij reeds dezelfde reis in Portugal heeft gemaakt, en waaruit dus het reisdoel blijkt.

Tevens werd vastgesteld dat haar zus haar inderdaad stond op te wachten op de luchthaven. Aldus blijkt ook daaruit duidelijk haar reisdoel, namelijk een bezoek van 2 weken aan België samen met haar zus.

Hoewel haar zus geen “document” sensu stricto is, is de aanwezigheid van haar zus wel onmiskenbaar een element dat het voorgenomen reisdoel en de verblijfsomstandigheden duidelijk aantoonst.

De beslissingen die stellen dat verzoekster haar reis en haar verblijfsomstandigheden niet zou hebben aangetoond, doorstaan dan ook de wettigheidstoets niet en schendt dan ook de voormelde bepalingen.

Tweede onderdeel: Artikel 3 eerste lid 4° Vreemdelingenwet

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 600,00 EUR voor een verblijf van 14 dagen (terugkeerticket dd. 21.07.2022) In België, Frankrijk en Portugal.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95,00 EUR/dag/persoon/verblijf op hotel of 45,00 EUR/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120,00 EUR/dag/persoon te beschikken indien er geen hotelreservering is of 65,00 EUR/dag/persoon Indien er een hotelreservering is.

Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40,00 EUR/dag/persoon te beschikken voor elke verblijfsdag en 75,00 EUR voor elke binnenkomst.”

Deze motivering is pertinent niet correct.

Verzoekster was in het bezit van € 600,00 alsook een bankkaart van haar zus waarmee zij geld kon afhalen wanneer nodig.

Aldus blijkt uit deze vaststellingen alleen al dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van haar verblijf beschikte.

Verzoekster zou bij haar zus in België verblijven. Dit wordt bovendien aangetoond door het feit dat haar zus haar stond op te wachten aan de luchthaven en dit eveneens heeft verklaard. Dit wordt daarenboven aangetoond door het feit dat zij eveneens meermaals hetzelfde heeft gedaan bij haar zus in Portugal en tijdens elke reis steeds over voldoende bestaansmiddelen heeft beschikt en telkens tijdig terug is gereisd.

Om de nodige bestaansmiddelen in te schatten, gaat men uit van een bedrag van € 45,00 per dag wanneer men zoals in casu bij familie verblijft.

Verzoekster kwam in België aan tegen de middag op 08.07.2022. Dit betreft geen volledige dag, zodat de kosten voor het verblijf die dag bezwaarlijk even hoog kunnen geschat worden als andere dagen.

Verzoekster zou op 21.07.2022 opnieuw vertrekken. De vlucht van Brussel naar Angola vindt plaats om 10u20. Om in te checken dient men minstens 3 uur op voorhand in de luchthaven te zijn. Verzoekster zou aldus al om 7u20 in de luchthaven moeten zijn om haar terugvlucht te halen. De 21ste juli zou verzoekster dus niet in België doorbrengen, zij zou in de vroege ochtend al op de terugreis zijn. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gemotiveerd dat de kosten van die dag even hoog worden geschat als de kosten voor de andere dagen.

Verzoekster zou in totaal 13 dagen in België verblijven (12 volle dagen en 2 halve dagen, waarvan de laatste dag eigenlijk slechts enkele uren)

Waar men aanneemt dat de bestaansmiddelen voor 1 dag € 45,00 dienen te bedragen, diende verzoekster over € 585,00 te kunnen beschikken om voldoende bestaansmiddelen te hebben.

Verzoekster was in het bezit van € 600,00, dus ruim voldoende. Bovendien was zij in het bezit van een bankkaart waarmee zij geld kon afhalen.

De motivering dat zij over niet voldoende bestaansmiddelen zou beschikken is dan ook niet correct.

Zelfs indien de laatste dag, waarbij zij al 's morgens vroeg het land alweer zou verlaten, ook als een volwaardige dag met een kost van € 45,00 zou worden beschouwd, zijn de bestaansmiddelen nog steeds meer dan afdoende, gezien zij over € 600,00 beschikte alsook een bankkaart, en zij bovendien door haar zus zou worden geholpen tijdens haar verblijf.

De motivering is dan ook in strijd met voormelde bepalingen.

(...)

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Echter, uit de bestreden beslissingen kan niet opgemaakt worden dat verwerende partij in concreto een onderzoek heeft verricht naar het gezins- familie-, en privéleven van verzoeker op basis van de informatie en de documenten waarover verwerende partij beschikte of moest beschikken.

Er wordt vastgesteld dat verzoekster haar zus haar stond op te wachten aan de luchthaven, alsook wordt vastgesteld dat zij bij haar zus op bezoek kwam, doch met deze feiten wordt verder geen enkele rekening gehouden.

Minstens diende de verwerende partij deze gegevens in haar afweging mee te nemen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Dit heeft de verwerende partij echter nagelaten. De verwerende partij maakt in haar beslissing niet de minste melding van deze gegevens, die – als ze in de afweging zouden meegenomen zijn – wellicht tot een andere beslissing zouden hebben kunnen geleid.

Door geen dergelijke afweging te maken schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM is een inmenging in het gezins- familie-, en privéleven weliswaar mogelijk, doch er dient een zorgvuldige afweging te worden gemaakt.

Bij het maken van de afweging tussen het gezins- familie-, en privéleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker uit te wijzen, heeft verwerende partij enkel rekening gehouden met haar zus die haar op het vliegveld stond op te wachten.

Er is dienaangaande geen enkele evenredigheidsstoets gedaan.

Gezien die afweging op basis van deze voor verwerende partij bekende gegevens van verzoeker, afwezig is bij de motivering, is de beslissing evident niet redelijk en niet proportioneel.

Hierdoor heeft verwerende partij de artikelen, 74/13, 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en de (formele en materiële) motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Het middel is gegrond."

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt geduid dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoekster niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De concrete vaststellingen die in dit verband werden gedaan, worden ook toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht alsook de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), ook worden gelezen in het licht van de Schengengreglementering.

In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscodex, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischekes en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. [...].”

Verzoekster betwist allereerst het motief dat is gegrond op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang kan worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoekster kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat bij gebrek aan dergelijke documenten verzoekster kan worden teruggedreven.

In de bestreden beslissing tot terugdrijving wordt het volgende toegelicht:

“Betrokkene verklaart naar Europa (België, Frankrijk en Portugal) te komen voor familiebezoek voor 14 dagen [terugkeerticket dd. 21.07.2022].

Betrokkene verklaart naar België (Oudergem) te komen om haar zus, de genaamde C. C. voor 1 dag te bezoeken. Betrokkene verklaart vandaag reeds naar Frankrijk door te reizen voor familiebezoek (broer). Betrokkene verklaart – na haar verblijf in België voor enkele uren - door te reizen naar Frankrijk (Parijs) om haar broer te bezoeken. Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene is ook niet in het bezit van vervoersbewijzen om vanuit België naar Frankrijk te reizen.

Betrokkene verklaart – na haar verblijf in Frankrijk - door te reizen naar Portugal (Lissabon) voor familiebezoek (zus). Betrokkene is niet in het bezit van een adres, uitnodiging of een tenlasteneming. Betrokkene verklaart dat haar zus in Portugal de vervoersbewijzen heeft om vanuit Parijs naar Lissabon te vliegen.

Betrokkene wordt wel opgewacht door haar zus, de genaamde C. C. De genaamde C. C. verklaart dat betrokkene enkele weken bij haar zal verblijven.

De genaamde C. C. is er niet van op de hoogte dat betrokkene naar Parijs en Lissabon zou gaan om respectievelijk haar broer en zus te bezoeken. De verklaring van betrokkene en de genaamde C. C. zijn tegenstrijdig.

Aangezien betrokkene slechts een verblijf beoogt van een paar uur in België, situeert het hoofdreisdoel van haar reis zich niet in België, alhoewel het visum werd afgeleverd door het Belgisch Consulaat-Generaal te Angola. Verder blijkt uit de gegevens van het "VIS" (Visum Informatie Systeem) dat het visum werd uitgereikt voor toeristische doeleinden. Betrokkene beschikt over geen enkel document (folders, reisbrochures, stadsplannetjes, info bezienswaardigheden) en heeft geen enkele notie van bezienswaardigheden dewelke haar toeristisch motief kan staven in België. Betrokkene reist dus zowel voor toeristische doeleinden en een familiebezoek. Hieruit kan men afleiden dat haar initiële visumaanvraag niet volledig overeenstemt met haar huidige reisdoel."

Deze motieven van verweerder vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het verslag van grenscontrole van 8 juli 2022 blijken immers volgende vaststellingen:

"REISMOTIEF

- *Betrokkene komt naar België alwaar zij haar zus zal ontmoeten (woonachtig te Oudergem), deze is eveneens opgegeven als gastheer.*
- *Betrokkene zal zich vandaag naar Parijs begeven (met welk vervoermiddel, dat weet ze nog niet). Hier is haar broer woonachtig.*
- *Zij zal aldaar enkele dagen verblijven om dan door te reizen naar haar zus die woonachtig is in Lissabon. Het vliegticket van Parijs naar Lissabon zou haar zus van Portugal hebben.*
- *Noch van de broer in Parijs, noch van de zus in Lissabon kan er een uitnodiging en/of adres voorgelegd worden.*
- *Ten burele ontvangen wij telefoon van C.(...) C.(...) zus woonachtig in België en tevens gastheer). Zij stelt ons in kennis dat zij op aankomst op haar zus aan het wachten is. Zij is niet op de hoogte dat betrokkene naar Parijs en Lissabon zou gaan, stelt ons in kennis dat zij gedurende enkele weken bij haar zal verblijven, hoe lang weet ze nog niet.*
- *Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket van Lissabon naar Luanada op 21/07/2022."*

Verzoekster betoogt dat zij nooit heeft verklaard dat zij slechts enkele uren in België zou verblijven en meteen zou doorreizen naar Frankrijk en Portugal.

Ze stelt een gebrekkige kennis te hebben van de Franse taal en geen kennis van de Nederlandse taal. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat aan verzoekster vragen werden gesteld omtrent de inreisstempels in haar paspoort aangaande Portugal, waarbij zij trachtte uit te leggen dat zij een zus heeft in Portugal die zij regelmatig bezoekt. Verzoekster stelt echter niet verklaard te hebben dat zij haar zus in Portugal tijdens deze reis zou bezoeken. Verzoekster benadrukt deze keer in België haar zus te bezoeken, een bezoek van twee weken om samen België te bezichtigen.

De Raad moet vaststellen dat uit de verklaringen die verzoekster aflegde bij de grenscontrole in Zaventem evenwel blijkt dat zij verklaarde zich dezelfde dag naar Parijs te zullen begeven waar haar broer woonachtig is, aldaar enkele dagen te verblijven en dan door te reizen naar haar zus in Lissabon. Bovendien blijkt uit verzoeksters vliegtickets dat zij een terugkeerticket naar Luanda voorlegde vanuit de luchthaven van Lissabon. Verzoekster kan zodoende post factum hoe dan ook niet dienstig voorhouden dat zij enkel en alleen in België zou verblijven nu dit niet overeenkomt met haar verklaringen noch met de voorgelegde documenten.

Verzoekster kan zich niet verschuilen achter het gebrek aan een kennis van de Franse of Nederlandse taal of loutere misverstanden en kan niet gevolgd worden in het betoog dat haar enkel vragen werden

gesteld omtrent de inreisstempels in haar paspoort aangaande Portugal, waarbij zij trachtte uit te leggen dat zij een zus heeft in Portugal die zij regelmatig bezoekt. Uit het verslag blijkt immers dat zij werd bevraagd over haar reismotief en zij daarbij niet enkel op haar zus in Portugal wees doch aangaf zich dezelfde dag nog naar Parijs te begeven alwaar haar broer woonachtig is om dan verder te reizen naar Lissabon.

Op basis van de gedane vaststellingen komt het de Raad aldus niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor waar verweerder oordeelde dat verzoekster slechts een verblijf beoogt van een paar uur in België zodat het hoofdreisdoel van haar reis zich niet in België situeert, alhoewel het visum werd afgeleverd door het Belgisch Consulaat-Generaal te Angola. De Raad stelt vast dat verweerder niet incorrect of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de initiële visumaanvraag niet volledig overeenstemt met het huidige reisdoel, dit gelet op verzoeksters verklaringen en het voorgelegd terugkeerticket.

Hoewel verzoekster kan gevolgd worden in het betoog dat zij niet over folders en brochures beschikt over België omdat haar zus haar zou rondleiden, kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen omtrent haar initiële verklaringen en het voorliggend terugkeerticket.

Het gegeven dat verzoeksters zus haar kwam ophalen in Brussel kan niet aangenomen worden als een afdoende en doorslaggevend bewijs van verzoeksters voorgehouden reismotief twee weken in België te verblijven daar dit feit geenszins een doorreis naar Parijs en Lissabon uitsluit zoals verzoekster initieel verklaarde bij de grenspolitie..

Verzoekster slaagt er met haar betoog in het verzoekschrift niet in de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen of meer duidelijkheid te brengen in haar reismotief en de omstandigheden van haar verblijf.

Waar verzoekster in een tweede onderdeel van het eerste middel het motief aangaande artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bekritiseert moet erop gewezen worden dat verzoekster er niet in geslaagd is de vaststellingen aangaande artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Aangezien de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven reeds volstaat om de bestreden beslissing tot terugdrijving te schragen blijkt niet dat verzoekster nog enig belang heeft bij haar grief gericht tegen de overweging dat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Een middel dat is gericht tegen een overtollige overweging in een beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster niet kan overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig handelde. Evenmin blijkt dat de genomen beslissing onevenredig ingrijpt op verzoeksters belangen. Prima facie blijkt aldus noch een manifeste beoordelingsfout noch een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Waar verzoekster zich op een gezinsleven beroept met haar zus die hier verblijfsgerechtigd is, wordt erop gewezen dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster toont de afhankelijkheidsrelatie met haar zus geenszins in concreto aan.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij hier een beschermingswaardig privéleven heeft. Verzoekster kan bijgevolg ook niet overtuigen dat inzake enig beschermenswaardig gezins- of privéleven een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing zich opdrong. Het enkele gegeven dat verzoekster familieleden heeft in Europa volstaat niet om te oordelen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België of elders in Europa dat aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Zo verhindert artikel 8 van het EVRM ook niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster heden het grondgebied niet mag betreden met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten en binnenkomstvoorwaarden.

Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of in casu dient te worden doorgevoerd, of dat de bestreden beslissing hieromtrent een verdere motivering diende te bevatten.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het fair balance-beginsel, niet worden vastgesteld.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verzoekster maakt geen gewag van gezondheidsproblemen of minderjarige kinderen.

Waar verzoekster evenwel gewag maakt van een gezinsleven kan het volstaan te verwijzen naar de bovenstaande vaststelling dat verzoekster evenwel geen beschermingswaardig gezinsleven heeft aangetoond zodat verzoekster verweerder niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In deze omstandigheden wordt prima facie geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3.5. De middelen zijn prima facie niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

H. CALIKOGLU